

Костенурка и заякъ

(басня)

Веднажъ заяка каза на костенурката. „Ти си много мързелива, ти вървишъ толкосъ полегка, щото человекъ би помислилъ че ти се не помръдновашъ.“

Приятельо, отговори костенурката, азъ вървиж толкова колкото могу; но азъ вървиж по бърже отъ много хора, по бърже и отъ тебе.

Охо! Много се лъжешъ приятелко, азъ съ двѣ крачки ще прииниѣ толкова, колкото ти за единъ часъ, каза горделиво заяка.

Добръ, отговори костенурката, да се условимъ да пристигнемъ тамъ долу при онази могила и да видимъ кой ще стигне по напредъ. Но азъ прѣдлагамъ да ми дадешъ само десетъ крачки прѣднина.

Заяка прие *баса* на драго сърдце. И двамата излѣзохъ. Заяка се никакъ не притѣсняваше. Той се забавляваше по пжтя, като гризеше трѣвата, а по едно врѣме той се истѣгнах на слънце и си играеше съ мухитѣ, които хвърчахъ около му. Той имаше доста врѣме за да ѣ стигне. Заяка бѣше увѣренъ, че непрѣменно ще испрѣвари това тѣжко и лениво животно (костенурката), което носи цѣлата си кжца на гърба си.

Костенурката вървеше постоянно и приближаваше. Ненадѣйно заяка съгледа отъ далечъ, че тя вече приближи до могилата. Той събра вчичкитѣ си сили и като стрѣла се спустих да ѣ прѣвари. Но бѣше вече късно. Костенурката бѣше на връхъ могилата, а заяка тичаше заморенъ по пжтя.

Андроловъ

*Който постоянно възви, далеко отива.
Който много бърза, скоро се уморява.
Който се много хвали, той не пали.*
